

Arrest

nr. 240 034 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2018 dient verzoeker een asielaanvraag in. Uit een Eurodac-hit blijkt dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 23 november 2017. Er werd een terugnameverzoek gedaan aan de Griekse autoriteiten die het terugnameverzoek weigerden aangezien verzoeker erkend werd als vluchteling in Griekenland.

Op 4 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Tegen

voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 232 676 van 17 februari 2020 het beroep verwerpt.

Op 20 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten (1),

*naam : J.
voornaam : M. A M
geboortedatum : (...)1996
geboorteplaats : Khan Younis
nationaliteit : Palestina*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 17/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“En ce que, la décision attaquée a pour objet d'éloigner Monsieur J. du territoire ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée ; la partie adverse n'a pas valablement motivé l'acte attaqué puisqu'elle n'a nullement tenu compte de tous les éléments de la cause ;

En effet, l'ordre de quitter le territoire a été délivré au requérant sur base de l'article 7, al.1er, 1 de la loi du 15 décembre 1980.

A aucun moment avant la délivrance de cet ordre de quitter le territoire, Monsieur J. n'a pu faire valoir sa situation spécifique.

La partie adverse ne s'est nullement posé la question quant à la possibilité d'éloigner Monsieur J. du territoire eu égard aux mesures gouvernementales drastiques prises pour éviter la propagation du virus.

La décision querellée ne comporte aucune indication à ce titre.

La partie adverse ne procède pas à un examen attentif et sérieux de la situation ni ne réalise de mise en balance des intérêts en présence. Délivrer un ordre de quitter le territoire au requérant alors que les frontières sont fermées, alors que toute l'Europe est soumise à des mesures strictes de confinement et qu'il est demandé d'éviter les déplacements non urgents est totalement insensé.

Il s'avère dès lors que la décision querellée a été rendue sans tenir compte de l'ensemble des éléments propres à la situation et n'est dès lors pas adéquatement motivée.

La partie adverse a commis une erreur d'appréciation en rendant une décision enjoignant à Monsieur J. de quitter le territoire en négligeant de prendre en considération la situation sanitaire du pays.

D'ailleurs, le CIRE laissant apparaître sur son site le 31 mars dernier ce qui suit :

Suspension des transferts vers les places ouvertes de retour et les places Dublin

Fedasil a pris la décision de "suspendre toutes les désignations en places dites 'Dublin', ainsi que les désignations en places ouvertes de retour, et ce jusqu'à nouvel ordre"

Eu égard à ce qui précède, la décision querellée doit être annulée.

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

La partie adverse est tenue à une obligation de motivation formelle, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ce qu'elle n'a pas respecté en l'espèce.

Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : La motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (CE, arrêt n° 105.385 du 5 avril 2002 ; dans le même sens : CE, arrêts n° 187 791 du 6 novembre 2008, n° 156 997 du 28 mars 2006 et 111 741 du 8 octobre 2002). Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise (CCE, 29/01/2015, n°137517) et le caractère adéquat d'une motivation formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, la décision querellée ne se fonde pas sur la situation réelle de la partie requérante.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. El n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

La partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières de Monsieur J..

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision en tous points légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » (C.E., arrêt n° 183464, 27 mai 2008)

Ou encore que :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000)

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

En l'espèce, il y a un défaut de minutie manifeste.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs – de droit et de fait – qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chairi, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (C.E., arrêt n° 33.560 du 12.05.1989, R.A.C.E., 1989).

En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise » (D. LAGASSE, « La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p.68).

Le principe de bonne administration, inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux, est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier. (arrêt M.M contre Irlande (C-277/11))

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à Monsieur J. et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Partant, la motivation est insuffisante, l'appréciation est erronée et, par conséquent, la décision querrellée doit être annulée.

Délivrer un ordre de quitter le territoire à Monsieur J. en ces moments précis revient à laisser Monsieur J. à errer sur le territoire sans protection aucune."

2.2 In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat hij nalaat aan te geven op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. In deze mate is het eerste middel dan ook onontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verder wijst de Raad erop dat de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoeker niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt hij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Verzoeker voert echter aan dat omtrent bepaalde volgens hem relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Met zijn verwijzing naar een manifeste appreciatiefout voert de verzoeker tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker verwijst tevens naar de motiveringsplicht vervat in artikel 41 van het Handvest, maar hij zet niet uiteen op welke manier deze motiveringsplicht anders of ruimer zou zijn dan de internrechtelijke motiveringsplicht. Bijgevolg volstaat het te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in het kader van deze internrechtelijke motiveringsplicht.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoeker met zijn verwijzing naar het "*principe général selon lequel l'autorité est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause*" de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Dit beginsel legt de overheid namelijk de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of er sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepalingen

waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 52/3, § 1 luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. (...)”

Het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Verzoeker betwist niet dat hij zich in het geval voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, met name dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, *in casu* doordat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Ook betwist hij niet dat de Raad op 17 februari 2020 het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 5 november 2019 inzake zijn verzoek om internationale bescherming heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat de bestreden beslissing geen geïndividualiseerde motivering in feite en rechte bevat.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het geval en dat hij op geen enkel moment vóór het nemen van de beslissing zijn specifieke situatie heeft kunnen laten gelden. Verzoeker wijst op de covid-19 maatregelen en het feit dat de grenzen gesloten zijn en dat niet-essentiële verplaatsingen verboden zijn.

In de mate dat de verzoeker met dit betoog de schending van het hoorrecht wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat het niet voldoen aan de hoorplicht hoe dan ook slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

De Raad wijst erop dat het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België, krachtens artikel 13 van ministerieel besluit van 23 maart 2020, slechts van toepassing was tot 30 juni 2020. Verzoeker betwist verder ook niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet). De verzoeker kan dan ook, los van hetgeen voorafgaat, niet ernstig beweren dat het bestreden bevel onmogelijk kan worden uitgevoerd. De Raad wijst er op dat het hoogstens om een tijdelijke belemmering ging, tot 30 juni 2020 en stelt vast dat de verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat er vanaf 1 juli 2020 geen reizen vanuit België naar Griekenland (alwaar verzoeker over een verblijfsstatuut beschikt) zouden kunnen plaatsvinden, ondanks de eventuele huidige doch tijdelijke maatregelen inzake de beteugeling van de covid-19 pandemie. In de mate verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing nog steeds onuitvoerbaar is, kan verzoeker aan de gemachtigde om een verlenging van de uitvoeringstermijn vragen, voor zover de gemachtigde niet uit eigen beweging de uitvoeringstermijn zou verlengen mocht dat om reden van de pandemie of regeringsmaatregelen noodzakelijk zijn.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation de Monsieur J..

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et n'a donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence.

Il convient de souligner que la Cour européenne des droits de l'homme considère l'interdiction de la torture et des traitements inhumains et dégradants, c'est-à-dire le droit à l'intégrité physique et psychologique, comme « l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l'Europe »[4]. De plus, étant repris dans des instruments conventionnels de protection universels comme régionaux, le droit de ne pas subir des traitements contraires à la dignité de l'homme constitue un attribut inaliénable de la personne. Il s'agit d'une des rares normes impératives du droit international des droits de l'homme.

Or, la partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Monsieur J. dans le respect de son intégrité physique et psychologique.

Lui délivrer un ordre de quitter le territoire en pareille circonstance n'est nullement raisonnable.

La partie adverse n'a nullement procédé à un examen attentif et sérieux de la situation ni n'a réalisé de mise en balance des intérêts en présence.

Votre Conseil a d'ailleurs déjà eu l'occasion de décider que (CCE, arrêt n° 168.712 du 09.03.2007) :

« les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi du 15.12.1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect des obligations internationales auxquelles l'Etat Belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait ».

Le requérant, tout en soulignant l'existence de la réalité de sa vie privée et familiale en Belgique, reprend et fait sienne la jurisprudence du Conseil de céans précisant:

« l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les États fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale » (Conseil du Contentieux des étrangers, arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007).

Par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

2.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde geen juist evenwicht heeft gevonden tussen het algemeen belang en het belang van verzoeker.

Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen aan die raken aan zijn belang en die volgens hem onvoldoende werden afgewogen tegen het algemeen belang. In het kader van zijn asielaanvraag heeft verzoeker niet gewezen op gezins- en of familieleden in België. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft gevoerd.

Verzoeker maakt geen gewag van concrete elementen die door de gemachtigde werden veronachtzaamd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn fysieke en psychologische integriteit.

Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete of zijn persoonlijke situatie betreffende feiten aanbrengen. Het vage betoog van verzoeker, zonder concrete gegevens volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

In de mate verzoeker opnieuw verwijst naar de covid-19 maatregelen en betoogt dat hij niet kan voldoen aan de verplichting tot terugkeer naar Griekenland kan hij niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België, krachtens artikel 13 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020, slechts van toepassing was tot 30 juni 2020. De verzoeker kan dan ook, los van hetgeen voorafgaat, niet ernstig beweren dat het bestreden bevel onmogelijk kan worden uitgevoerd. De Raad wijst er op dat het hoogstens om een tijdelijke belemmering ging, tot 30 juni 2020 en stelt vast dat de verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat er vanaf 1 juli 2020 geen reizen vanuit België naar Griekenland (alwaar verzoeker over een verblijfsstatuut beschikt) zouden kunnen plaatsvinden, ondanks de eventuele huidige doch tijdelijke maatregelen inzake de beteugeling van de covid-19 pandemie. In de mate verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing nog steeds onuitvoerbaar is, kan verzoeker aan de gemachtigde om een verlenging van de uitvoeringstermijn vragen, voor zover de gemachtigde niet uit eigen beweging de uitvoeringstermijn zou verlengen mocht dat om reden van de pandemie of regeringsmaatregelen noodzakelijk zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN